

[Kaj Andersen.]

Jeg skal iøvrigt anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Søren Andersen: Jeg vil gerne på mit partis vegne tilsige en velvillig behandling af det fremsatte lovforslag om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere og endvidere til kronisk syge. Det er for mig at se tilfredsstillende, at der ikke her er tale om et årlig tilbagevendende engangstillæg, som jo fra 1. april 1952 afløstes af den automatiske og procentvise pristalsregulering, efter hvilken alders- og invaliderenten reguleres 2 gange årlig — af praktiske hensyn kan man ikke regulere oftere. Når der så samtidig reguleres, hver gang der er udslag på 1 pct. i op- eller nedgående retning, er det ikke muligt at følge prisudviklingen nærmere.

Det har fra flere sider lydt, at da arbejdere og tjenestemænd udover pristalsreguleringen har fået deres løn forhøjet, måtte rentenyderne også være berettiget til at få deres ydelser forhøjet. Det har imidlertid ikke været praksis hidtil at lade det ene være en følge af det andet, og rentenyderne har også stået sig godt derved, når den højtærede minister i sin fremsættelsestale kunne nævne, at tager man udgangspunktet i 1938 for et aldersrentemodtagerpar i købstæderne og sætter renten til 100 og så drager en parallel med renten i dag i 1952, kommer man til tallet 331, medens pristallet i virkeligheden viser, at det skulle være 203. Tager man på tilsvarende måde arbejderne og de lavest lønnede tjenestemænd, viser deres lønninger også stigning udover pristalsudsvinget, men de er kun steget til 253 og 258, altså omtrent det samme, men betydelig mindre end den tilsvarende stigning for rentemodtagerne.

Det er så almindeligt at stemple andre partier, der ikke mener at kunne være med i den kommunistiske overbudspolitik, som værende karrige. Denne aldersrentelovgivning, som adskillige gange er ført å jour, og hvis ydelser jeg lige har nævnt, er jo vedtaget med alle partiets stemmer, og den viser, at man ikke er blevet karrig.

Hvorfor skulle det også være tilfældet, når det dog er sådan, at det er et bredt udsnit af den jævne danske befolkning, der, når alderen melder sig, med rette kan tage mod aldersrente? Hvorfor skulle der være nogen grund til at være karrig, når

der i dag næsten ikke findes en slægt eller familie, der ikke har sine aldersrentenydere?

Det var meget at ønske, at den folkeforsikringskommission, der nu har siddet nogle år — jeg tror, det er 4 år —, snart kunne komme til et resultat. Vi skal imidlertid ikke tro andet, end at hvis vi vil have noget mere, når vi bliver ældre, kommer vi også til at betale det på en eller anden måde, vi kommer til at betale noget mere, medens vi er yngre. Der kommer nu engang ikke noget af ingenting.

Der høres ofte pessimistiske udtalelser om, at der er lang vej, inden kommissionen er færdig med sine overvejelser, og ikke mindst pessimistiske udtalelser om det resultat, den til sin tid vil komme til. Skulle det vise sig, at resultaterne ligger langt ude i fremtiden, og at vi altså i hvert fald et stykke tid må bygge videre på den nuværende aldersrenteordning, tror jeg ikke, at den store forskel på rentens størrelse, der i dag er imellem de 3 kommunetyper, hovedstad, købstæder og landkommuner, længere vil svare til den forskel, der er på leveomkostningerne de samme steder. Der er ingen tvivl om, at der her kræves en nærmere analyse af prisforholdene; det vil da sikkert vise sig ved en sådan analyse, at forskellen i virkeligheden er meget lille. Der kan måske være nogen forskel for enkelte fødevarers vedkommende, og der kan vel være nogen forskel navnlig med hensyn til bolig, men stort set tror jeg ikke, at forskellen noget nær svarer til den forskel, der i dag er i rentens størrelse de forskellige kommunetyper imellem. Der er heller ingen tvivl om, at de fradragsregler, der gælder for arbejdsindtægter — jeg bruger med vilje udtrykket arbejdsindtægter, hvor det, der tjenes udover 50 pct. af grundbeløbet, fradrages med 60 pct., når renten beregnes —, virker lidet fremmende for interessen hos rentenyderne for at tjene en lille skilling ved siden af, have et lille job for at kunne supplere renten. Den fortjeneste, rentenyderne har udover ganske få hundrede kroner, bliver beskåret så stærkt, at lysten til at virke bliver føleligt berørt heraf.

Ikke desto mindre må i dag både samfundet og de ældre selv være interesseret, ikke alene af økonomiske grunde, men også for at leve livet, i, at denne lyst, denne tendens til at tage en lille ekstra fortjeneste med, bliver stimuleret og fremmet. Den